

uden Pensionsret — oppebære en Lønning af 1,600 Kr., stigende med 400 Kr. for hver 5 Aars Tjenestetid indtil 2,400 Kr.; men det er forekommet rettere, at Vederlaget for den lægekyndige Konsulent ligesaa vel som for den administrerende Direktør og for Kassieren i en ny Lønningslov bestemmes som et Honorar, som der ikke er fundet Anledning til undtagelsesvis og tværtimod den almindelige Betydning af et saadant, at tillægge Alderstillæg. Da Loven af 20de November 1876 l. c. fastsætter, at Honorarerne for de 2 Medlemmer af Bestyrelsen skulle bestemmes ved Finantsloven, ere disse her forbigaaede.

Med Hensyn til Embedspersonalet i Kontoret under Bestyrelsen, nemlig 1 Kontorchef og 1 Fuldmægtig, foreslaas ingen Forandring.

Ministeriet for Island.

For Ministeriet for Island, der er oprettet ved allerhøieste Resolution af 14de Juli 1874 fra 1ste August s. A. at regne (sfr. Befjendtgjørelse af 14de Juli 1874), og hvis Administrationsudgifter i Genhold til § 6 i Lov om Islands forfatningsmæssige Stilling i Riget af 2den Januar 1871 blive at afholde af Statskassen, vil der nu for første Gang ved Lønningslov være at normere det fornødne Personale. Faktisk er Ministeriet nu besat med 1 Departementschef, der tillige fungerer som Departementschef for det ved Loven af 2den Juli 1870 til Inddragelse bestemte 2det Departement i Justitsministeriet, og med 1 Kontorchef, der begge lønnes i Genhold til Loven af 31te Marts 1860, hvorhos det fornødne Beløb til Medhjælp udredes efter Bevilling paa de aarlige Finantslove.

Nødvendigheden af at bibeholde en særlig Departementschef i Ministeriet for Island, vil formentlig fremgaa deraf, at om end denne Stillingss Forretningsomraade bliver sammenlignelsesvis lille, vil det dog være umuligt for nogen af de i Loven af 2den Juli 1870 normerede eller i Forslaget optagne andre Departementschefer overhovedet at modtage en saadan Forøgelse af sin alt forud meget omfattende Virksomhed; men hvad der er Hovedsagen og i og for sig maa være afgjørende, selv om den nyspaaapegede Umulighed ikke var tilstede, er Nødvendigheden af, at der til Forretningsledelsen umiddelbart under Ministeren høves en overordnet Embedsmand, som har den næstste Indsigt i islandsk Sprog, islandsk Lovgivning og islandsk Forhold overhovedet, og der kan — selv om man ganske vil se bort fra det Ubenfjængsmæssige i, at den samme Embedsmand fortræde under 2 Ministerier og maaste endogfaa under 2 forskellige Ministerie — umuligt gjøres Regning paa at finde denne særlige Indsigt forenet med de Kvalifikationer, som udkræves hos Chefen for et andet Departement. Det maa da

ogsaa, naar man fremhæver det ringe Omfang af Forretningerne i Ministeriet for Island, erindres, at disse Forretninger for en væsentlig Del bestaa i Forberedelse af Lovarbejder og saadanne administrative Afgjørelser, som i særlig Grad udkræve netop Departementschefens umiddelbare Deltagelse, saa at Omfanget af dems Arbeidsvirksomhed paa ingen Maade staar i noget direkte Forhold til det ganske vist meget ringe Omfang af Arbeidskraft i det Hele, som dette Ministerium behøver.

Det maa derhos anses for stemmende med Forholdene, at der i Ministeriet høves 1 Embedsmand foruden Departementschefen, og det saavel af Hensyn til de Krav, Forretningerne altid ville stille, som for at have en Stedfortræder for Departementschefen under dennes mulige Forfald. Da der for Tiden faktisk høves en Kontorchef, har man ment at burde foreslaa Ministeriet normeret som hidtil med 1 Kontorchef foruden Departementschefen.

Hvad dernæst angaar de foreslaaede Lønningsbeløb for de forskellige Embeder, bemærkes, at man i Lovforslaget i Overensstemmelse med det i de nugældende Lønningslove fulgte Princip har foreslaaet faste Pengelønninger med succesiv stigende Alderstillæg. Naar de nuværende Lønninger gennemgaaende ere foreslaaede forhøiede, da er dette begrundet i, at Prisforholdene, selv nu, efter at de tidligere Aars opadgaaende Priser ere i relativ Nedgang, ere saadanne, at Livet i det Hele er betydelig dyrere end paa den Tid, de nuværende Lønninger fastsattes, og at disse allerede dengang vare alt for knapt tilmaalte.

Som bemærket, har der vel i den nærmest forudgaaende Tid været en nedadgaaende Prisbevægelse; men den har dog kun været nedadgaaende i Sammenligning med det Hødepunkt, Priserne havde naaet for 4—5 Aar siden, ingenlunde — hvad det her alene kommer an paa — i Sammenligning med Forholdene paa den Tid, da de nugældende Love forhandles og vedtoges, og det maa derhos særlig fremhæves, at en midlertidig Forringelse af Priser en gros og paa Raaprodukter kun i indskrænket Grad og langsomt indvirker paa Detailpriserne, paa hvilke det alene kommer Embedsmanden an. Selv om man altsaa kun spørger om dennes jevnlige Behov, vil man derfor tage Feil til hans Skade ved at se hen til de jevnlige Priser paa det store Varemarked under midlertidig sterkt hæmmede Dnsætningsforhold. Men i hvert Tilfælde skulle jo Lønningerne nu ikke fastsættes blot for Dieblisset eller for en kort Fremtid, og det maa utvivlsomt anses for overveiede sandsynligt, at et Tilbageslag snart vil indtræde, og det maa da erindres, at af let forstaaelige Grunde pleier den